

Papatya Masalı

– Suna İPCİ · 21 Kasım 2010

PAPATYA MASALI

Çok uzak ülke'nin bir yerinde
Papatya varmış en küçüğünden
Yaşarmış iri kaya'nın siperinde
Çevresinde açarmış ballıbabalar...

Her sabah gün doğumuyla uyanırlar
Yeniden merhaba der gibi hayata
Aydınlıkla genişleyen
Seyre dalarlarmış gökyüzünü...

Mutluluk türküleri bir ağızdan söylenip
Neşe saçılırmış etraflarına
Tüm çiçekler dost
Tüm çiçekler arkadaş...

Aradan geçmiş, bir hayli zaman
Bizim küçük papatya uyanıvermiş tan vaktinde
Günlerden bir gün
Gelmiş çatmış o hayırsız zaman

Eser kalmamış eski keyfinden
Mecalsiz bir halde
Yarı bitkin, yarı ölü
Kırılıp, dökülürmüş incecik gövdesi
Bunu gören papatyanın kalmamış neşesi.

Yağmur sebep olabilirdi bu hallere
İlişmiş gözü ballıbabaya
Zavallı ballıbaba serilivermiş ıslak toprağa.
İp gibi akan gözyaşı ile çevirmiş başını papatyaya

Bizim küçük papatya, inanmamış tüm olanlara.
Çiçek dostlarının kökü duruyormuş dışarıda

Bir düşte karabasan gördüğünü sanmış.
Ben neden hala ayaktayım diye şaşırmış.

İlerde duran mavi mine sızlanmış,
Papatyayı koruyan kayayı anlatmış.
Yağmur selinden periřan olan mavi mine
Elveda demiř can dostuna, bir daha ki baharda buluşmak üzere,
Yağmur suları ve çamurlar dolmuş yerine

İNSANA OLANLAR ÖNEMLİ DEĞİL, O İNSANIN İÇİNDE OLANLARDIR ÖNEMLİ ...

YAZAN:SUNA İPCİ 11/09/2010 İZMİR